USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **V. C.**, zastoupený JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Štěpánská 640/45, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2016, č. j. OAM-781/ZA-ZA12-ZA18-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2018, č. j. 4 Az 69/2016 – 61,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Petře Humlíčkové, Ph.D., advokátce se sídlem Štěpánská 640/45, 110 00 Praha 1, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 8.350,- Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce, jakožto stěžovatel, domáhá zrušení shora označeného rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2016, č. j. OAM-781/ZA-ZA12-ZA18-2016 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), kterým žalovaný rozhodl o stěžovatelově žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR ze dne 8. 9. 2016, č. j. XPR-22370/ČJ-2016-931200-AZ tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném pro projednávanou věc, (dále jen „zákon o azylu“), se stěžovateli neuděluje.

[2] Městský soud neshledal stěžovatelem uváděné žalobní námitky důvodnými a podanou žalobu svým rozsudkem ze dne 14. 3. 2018, č. j. 4 Az 69/2016 – 61 zamítl.

[3] Žalobní námitku odmítání vojenské služby nepovažoval za relevantní, neboť vojenská služba představuje legitimní občanskou povinnost a odmítání jejího výkonu nemůže samo o sobě založit pronásledování či skutečné nebezpečí vážné újmy (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 307/2017 - 33, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 - 43, ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015 - 34 či ze dne 31. 8. 2016, č. j. 2 Azs 141/2016 - 32). Městský soud taktéž poukázal na skutečnost, že na Ukrajině je možné vykonávat civilní službu jako alternativu k vojenské službě.

[4] Dále městský soud konstatoval, že na Ukrajině neprobíhá tzv. totální konflikt na celém jejím území, neboť válečné operace jsou omezeny toliko na oblast Luhanskou a Doněckou, přičemž stěžovatel před odjezdem ze své vlasti bydlel a nadále má rodinné zázemí mimo tato válečná území, a to v T. oblasti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 7 Azs 265/201 - 17, ze dne 15. 12. 2014, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26, ze dne 17. 7. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 - 28 či ze dne 20. 8. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015 - 24).

[5] Městský soud měl dále za to, že vzhledem ke stěžovatelem tvrzeným důvodům pro udělení mezinárodní ochrany, navíc s ohledem na neléčení stěžovatele a nenavštívení lékaře v České republice od pobytu v přijímacím středisku, bylo ze strany žalovaného dostatečné se zabývat pouze zdravotním záznamem o neurologickém vyšetření stěžovatele ze dne 19. 9. 2016 vydaným lékařem v České republice, přestože stěžovatel žalovanému předložil dalších šest listů kopií zdravotnické dokumentace z let 2010, 2015 a 2016 psané azbukou v ukrajinském jazyce. Městský soud taktéž uvedl, že onemocnění stěžovatele není takového charakteru, že by jej ohrožovalo na životě, neboť se jedná o chronické onemocnění, jehož léčba je možná i ve stěžovatelově vlasti.

[6] Pokud jde o stěžovatelem v žalobě namítanou obecnost odkazů na podklady, z nichž vychází rozhodnutí žalovaného, městský soud dospěl k závěru, že při posuzování jednotlivých důvodů pro udělení mezinárodní ochrany žalovaný vždy odkazoval na konkrétní zprávu či zdroj, z níž vycházel. Městský soud nenalezl žádné další deficity v postupu ani v rozhodnutí žalovaného, pročež považoval napadené rozhodnutí žalovaného za souladné se zákonem.

[7] Stěžovatel následně napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž uplatnil kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel v podané kasační stížnosti namítá nesprávné právní posouzení naplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu městským soudem, neboť zastává názor, že naplňuje okolnosti hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, které však nebyly zcela zohledněny při správním uvážení žalovaného již v samotném řízení o udělení mezinárodní ochrany, neboť žalovaný řádně nezjistil a neposoudil rodinnou, sociální a zdravotní situaci stěžovatele v konsekvencích stavu na Ukrajině. Okolnost hodnou zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu

pak představuje zdravotní stav stěžovatele v návaznosti na jeho výdělečné možnosti a schopnost postarat se sám o sebe.

[9] Stěžovatel taktéž uvedl, že zdravotní potíže spojené s dýcháním pominuly od pobytu na území České republiky, a tak stěžovatel nemusel v souvislosti se špatným dýcháním navštívit žádného lékaře v České republice. Stěžovatel se domnívá, že je to důsledek ovzduší, které mu prospívá. S ohledem na zdravotní stav stěžovatele na Ukrajině a jeho zlepšení po příchodu do České republiky, jakož i s ohledem na zpoplatněný ukrajinský zdravotní systém, by bylo dle přesvědčení stěžovatele neposkytnutí azylu dle § 14 zákona o azylu zcela nehumánní.

[10] Stěžovatel dále spatřuje vadu správního řízení v tom, že v tomto řízení předložil žalovanému svou zdravotní dokumentaci v ukrajinském jazyce z období 2010, 2015 a 2016, která dokládá jeho vážné dlouhodobé zdravotní potíže a z toho plynoucí nemožnost nastoupit do vojenské služby, především potíže s průduškami vyznačující se tvorbou hlenu a kašlem, dále také bolesti hlavy či problémy s pokožkou. Žalovaný však ve svém rozhodnutí zohlednil pouze zdravotní záznam o neurologickém vyšetření stěžovatele ze dne 19. 9. 2016 vydaný lékařem v České republice; zdravotní dokumentace předložená v ukrajinském jazyce nebyla vzata v potaz. Stěžovatel tvrdí, že argumentace žalovaného uvádějící, že zdravotní dokumentaci v ukrajinském jazyce z let 2010, 2015 a 2016 nepovažoval za podstatnou, neboť je staršího data než zohledněná lékařská zpráva z České republiky, je neadekvátní a v rozporu se zásadami správního řádu. Protože se s tímto odůvodněním žalovaného spokojil městský soud, došlo tím dle přesvědčení stěžovatele k závažnému procesnímu pochybení v řízení před městským soudem, neboť tento absenci patřičného odůvodnění žalovanému nevytkl, ale naopak sám svůj postoj v napadeném rozsudku řádně neodůvodnil.

[11] Stěžovatel za další okolnost zvláštního zřetele hodnou považuje svou závislost na matce. Stěžovatel uvádí, že ve svém 17. roku života byl obětí útoku spolužáků, kdy byl následně několik měsíců hospitalizován v nemocnici z důvodu vážného poranění hlavy, a od té doby není soběstačný a samostatný, vyžaduje kontrolu a usměrňování jiné dospělé osoby i navzdory svému věku, neboť mentálně není na úrovni svého biologického věku. Špatný psychický stav stěžovatele a jeho závislost na matce tak má zásadní vliv na jeho schopnost postarat se sám o sebe a být samostatně životaschopný.

[12] Stěžovatel proto shrnuje, že se domnívá, že jeho vyhoštění by bylo zcela nehumánní.

[13] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že tuto považuje za nedůvodnou, a ztotožnil se s právním posouzením městského soudu v napadeném rozsudku. Žalovaný popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ve všech částech výroku, tak i napadený rozsudek městského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný považuje námitky stěžovatele za neopodstatněné a odkazuje na správní spis, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany a proběhnuvší pohovor.

[14] Žalovaný dále upozorňuje na to, že stěžovatel v provedeném správním řízení při pohovoru opakovaně uváděl a zdůrazňoval jako důvod své žádosti o mezinárodní ochranu pouze jeho obavu z povolání do armády. Deklaroval však, že je zdravotně v pořádku, že se neléčí a že ho nic nebolí. Z vystupování stěžovatele, ale ani z obsahu pohovoru, žalovaný nedovodil potřebu ověřování jeho zdravotního stavu, když to ani sám stěžovatel nepožadoval.

[15] Žalovaný taktéž odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž na udělení humanitárního azylu není právní nárok ani subjektivní právo (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2004, sp. zn. 3 Azs 12/2003 či ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 47/2003).

[16] Kasační stížnost je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná.

[17] Před přistoupením k meritu věci, tj. posouzení důvodnosti kasační stížnosti, se Nejvyšší správní soud musel nejdříve zabývat otázkou její přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[18] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení rovněž uvedl, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti, stanovených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž též uvést, v čem stěžovatel spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

[19] V tomtéž usnesení poskytl Nejvyšší správní soud typový výčet situací, kdy bude podmínka „podstatného přesahu významu kasační stížnosti nad vlastními zájmy stěžovatele“ zpravidla splněna. O přijatelnou kasační stížnost se může zpravidla, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon, což znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené

dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se pak v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

[20] Co se námitky stěžovatele uvedené v kasační stížnosti ohledně nesprávného právního posouzení naplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu týče, Nejvyšší správní soud v této věci odkazuje na svou ustálenou judikaturu, dle níž na udělení humanitárního azylu neexistuje právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu. Pouze sama skutečnost, že se stěžovatel domnívá, že splňuje důvody hodné zvláštního zřetele (např. jeho rodinné a ekonomické vazby v ČR), nepředstavuje porušení principu legitimního očekávání (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2017, č. j. 2 Azs 119/2017 - 39, ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, ze dne 1. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 Azs 15/2011 - 77, ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, nebo ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 - 131).

[21] V otázce přezkumu správního rozhodnutí ovládaného zásadou správního uvážení, kam spadá též udělení humanitárního azylu, platí, že: *„samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48).

[22] Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55 pak *„smysl institutu humanitárního azylu spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofu, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“*.

[23] Nejvyšší správní soud dle výše uvedených kritérií posoudil rozhodnutí žalovaného a nedospěl k závěru, že by se jednalo o rozhodnutí nezákonné, které by vykazovalo znaky libovůle. Navíc zdravotní stav stěžovatele není dle názoru tohoto soudu takové povahy, aby naplňoval kritérium osoby zvlášť těžce postižené. Nadto Nejvyšší právní soud uvádí, že přezkum konkrétního správního uvážení v individuální věci stěžovatele není rozhodně otázkou, která by svým významem podstatně přesahovala vlastní zájmy stěžovatele.

[24] Co se námitky stěžovatele ohledně tvrzeného procesního pochybení v řízení před městským soudem způsobeného tím, že žalovanému nevytknul údajně nedostatečné odůvodnění nezohlednění zdravotní dokumentace předložené stěžovatelem v ukrajinském jazyce z let 2010, 2015 a 2016 týče, Nejvyšší správní soud uvádí následující. Je pravdou, že konstatování městského soudu v odůvodnění napadeného rozsudku, že *„zdravotním stavem stěžovatele se žalovaný důkladně zabýval na str. 7 rozhodnutí žalovaného a že závěry žalovaného má soud za dostatečně argumentačně i důkazně podložené*“ je poměrně strohé, avšak nikoliv nutně nedostatečné. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že ostatní zprávy (myšleno ty, které nevzal v potaz) nepovažoval za podstatné, neboť jsou staršího data než zohledněná zpráva, a proto je během svého rozhodování ve věci stěžovatele nezohlednil.

[25] Městský soud v napadeném rozhodnutí akceptoval postup žalovaného, když tento ve svém rozhodnutí nezohlednil stěžovatelem předloženou část lékařské dokumentace, a to pro její nevypovídající hodnotu. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že *„neakceptování návrhu na provedení důkazů lze založit pouze argumentem, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dále lze užít argument, dle kterého důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potencí. Odmítnout provedení důkazu lze konečně pro jeho nadbytečnost, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05). Odmítnutí důkazu, který nemá vypovídající hodnotu, je tedy akceptovatelným důvodem. Městský soud přezkoumal důvody, které vedly žalovaného k nezohlednění části lékařské dokumentace, a dospěl k závěru, že jsou dostatečně argumentačně podloženy, přičemž je však pravdou, že toto své tvrzení nijak blíže neodůvodňuje a neuvádí, na základě jakých skutečností k tomuto přesvědčení dochází. Taktéž přezkum případných nedostatků odůvodnění jednotlivého závěru městského soudu v napadeném rozhodnutí však není věcí, která by svým významem podstatně přesahovala vlastní zájmy stěžovatele.

[26] V poslední řadě stěžovatel popisuje svou závislost na jeho matce, líčí důvody a okolnosti, které k tomuto stavu vedly, a poukazuje na důsledky, které se s ním pojí, pročež se domáhá udělení azylu z humanitárních důvodů. Nejvyšší správní soud musí předně konstatovat, že závislost na své matce stěžovatel netvrdil v řízení před správním orgánem ani v řízení před městským soudem. Tuto skutečnost poprvé uvedl a dovolával se jí až v projednávané kasační stížnosti. S ohledem na ustanovení § 109 odst. 5 s. ř. s. však *„ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, co bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží*“. Z tohoto důvodu se Nejvyšší správní soud touto námitkou stěžovatele dále nikterak nezabýval.

[27] Výše uvedené tedy lze shrnout tak, že v projednávané věci stěžovatel nepředestřel žádnou otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti (pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost), není zde ani taková vada řízení před městským soudem, která by mohla mít vliv na nezákonnost napadeného rozsudku, stejně tak se městský soud nedopustil ani judikaturního odklonu či hrubého pochybení při výkladu hmotného práva a dosavadní vnitřně jednotná a ustálená judikatura dává odpověď na všechny stěžovatelovy relevantní námitky.

[28] V nyní projednávané věci tak přesah významu kasační stížnosti nad vlastními zájmy stěžovatele zdejší soud neshledal a proto kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jako nepřijatelnou odmítl.

[29] Usnesením městského soudu ze dne 18. 1. 2017, č. j. 4 Az 69/2016 – 19 byla stěžovateli ustanovena zástupkyně z řad advokátů JUDr. Petra Humlíčková, Ph.D. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[30] Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené zástupkyni odměnu za dva úkony právní služby. Jednalo se o poradu s klientem k podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], přičemž zástupkyně navrhla přiznání odměny zvýšené na dvojnásobek dle § 12 odst. 1 advokátního tarifu z důvodu mimořádně obtížného úkonu probíhajícího za použití cizího jazyka bez přítomnosti tlumočníka. Nejvyšší správní soud vyšel při svém rozhodnutí v této věci ze skutečnosti, že ukrajinský jazyk je východoslovanský jazyk, náležící společně s jazykem českým mezi slovanské jazyky, jejichž podobnost je v některých ohledech zřejmá. Stěžovatel navíc, jak je uvedeno ve správním spisu, po určitou dobu pracoval v Polsku, z čehož lze usuzovat, že se zde byl nějakým způsobem schopen dorozumět. Dále pak poslední dva roky (tj. od září 2016) stěžovatel pobývá na území České republiky u své matky, která zde žije již 10 let (taktéž uvedeno ve správním spisu). Z těchto důvodů má Nejvyšší správní soud za to, že schopnost stěžovatele dorozumět se v České republice není zcela omezena, pročež porada ustanovené zástupkyně se stěžovatelem, byť proběhla v ukrajinském jazyce (avšak bez účasti tlumočníka) nebyla natolik mimořádným a náročným aspektem, aby odůvodňovala zástupkyní navržené zvýšení přiznané odměny. Nejvyšší správní soud proto přiznal ustanovené zástupkyni odměnu pouze ve výši 1,5 násobku tarifní hodnoty (obdobně byla navržená odměna snížena v usneseních Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2007, č. j. 6 Azs 146/2006 - 64 či ze dne 16. 5. 2007, č. j. 6 Azs 15/2007 - 48). Druhým úkonem advokáta v této věci pak bylo podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu].

[31] Nejvyšší správní soud proto přiznal ustanovené zástupkyni odměnu ve výši 2,5 x 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky) za jeden úkon právní služby,

tj. celkem 600 Kč. Ustanovená zástupkyně stěžovatele není plátcem daně z přidané hodnoty. Celkem tedy odměna ustanovené zástupkyně činí částku ve výši 8.350,- Kč. Tato částka jí bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu